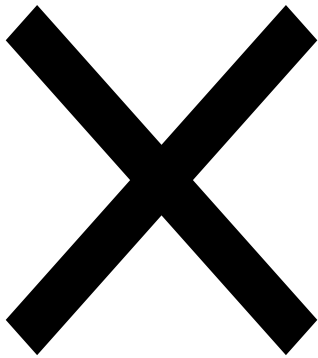


## FLORIN ANGHEL VEDEANU



M-am născut „acasă” pe 2 ianuarie 1948. Am folosit din plin cei „șase ani de acasă” după care am început școala din comuna natală, Conțești - Teleorman, știind deja să scriu și să citesc! Fără să am frați sau surori, nu am putut să merg, cum normal mergeau cei mai dotați, la liceul din Zimnicea pentru că nu aveam baza materială, acea taxă de 360 lei lunar... Urmarea a fost o școală profesională de trei ani în București pe banii statului... și pe... tristețea mea! Liceul „Gheorghe Șincai” mi-a dat o diplomă de bacalaureat.

Am mai absolvit o școală tehnică în domeniul metalurgiei, dreptul sau/și filologia au rămas la latitudinea mea, la talentul de a putea să fiu un bun, sau nu, autodidact.... Tot timpul, de la prima zi de școală, mi-am iubit colega de bancă și îi scriam poezii cu cerneală albastră din călimara ei (cerneala mea era făcută din gogoși de tufă și era galben-ocru!), cu o peniță care se împiedica și literele erau lăbărțate... dar câtă iubire!... Iubirea de frumos m-a ținut viu printre gloanțele vieții!...  
Trăire spartană, trăire de boem introvertit!

Nu am știut niciodată să definesc iubirea în așa fel încât să nu o mai modific ulterior, dar am avut-o cu mine peste tot și ceva lăuntric m-a îndemnat să-mi scot la lumină simțirile...

Volume publicate: „Ambasadorul Mahalalei”, „Metafizica umbrelor”, „Cărări cu cerul dedesubt”.

### CĂRĂRILE AU FOST ÎNCHIPUITE

Și ce dacă...

S-a redus mișcarea  
alunecând spre nemișcare...

Și ce dacă

S-a diminuat auzul  
atras spre liniște odată cu uitarea

Și ce dacă

S-a încetat lumina  
Chemată spre-ntuneric...

Și respirările,

Ce dacă-și îndesesc refuzul?!

S-au dus toate

aceste,

toate,

Ca plată din câștig...

Singură rațiunea a rămas;  
Ca o nevoie ultimă îmi este  
De a putea Doamne să Te strig!..

### ÎNTRE OAZE

Traversam deșertul  
doar eu și umbra-rai;  
Eu bându-mi lacrimile,  
umbra amușinând nisipul... cu încetul...

Și s-au terminat lacrimile  
Și m-am prăbușit peste umbră  
Implorând-o:  
Ajută-mă!... Adună-mi în tine patimile...

Nu m-a refuzat.  
A chemat vulturii.  
Am acceptat c-o resemnare vecină cu  
regretul...  
În zborul lor planat m-am strămutat  
Redesenându-le baletul...  
Și am pornit înspre o oază  
Un loc, cu mamă și o casă  
Pe care-n gândurile mele le-am cărat...

Sunt călător. Proprietar de umbră  
nisipoasă!..

### ISPITA NOPTII

Eu știu de unde vine noaptea  
chiar nu e de mirare...  
Se-adună umbrele de ziua  
c-un amalgam de gânduri,  
-de multe ori bizareși  
scot din scorburi lilioci  
și licurici din putregai de scânduri...

Gornistul nopții cu ochi de pietre rare  
dă un semnal în înserare  
care trezește lumea  
spațiilor reci  
ce după spusa sorții  
intră în noi în fiecare,  
cum intră săbiile-n teci  
și gândurile-n întrebare!..

Ispita nopții stă în fiecare...

### TRECERE ÎMPREUNĂ

Ne-am întâlnit  
două primăveri mirate  
că putem vorbi cu ochii;

INDEPENDENȚA  
ROMÂNĂ  
*Independența  
prin Cultură*

și vorbele erau fluturi,  
visele ne erau zâmbete  
cu trupurile întrepătrunse...

Pământul se învârtea, se învârtea...  
Apele curgeau zgomotoase  
ca lacrimile plânsului vinovat...

Vremurile trupurilor noastre  
ne aduc aminte  
de trăirea ascunsă-n arătări  
speriate în nopți descântate  
de cocoșul de tablă sălbatic,  
străjuitor pe coama casei...

Vorbele, visele, mirările noastre  
se lasă încet în voia țărânei...

Am ajuns o singură tăcere...  
Dulce-amar în istoria humei!

#### **TĂCEREA CA IMAGINE A UMBREI**

A mai rămas un pic de bine  
Pe care-1 rostuiesc de dragul tău  
-Pe vechea gură-  
Cuvânt izbăvitor: Lumină!

Atât de obosit, atât de obosit...  
Și încă fug de mine atras de visul  
dătător de vină!..  
Un cerc sau o elipsă mă duce-n aventură  
În timp ce stau, se pare de vreme absorbit...

Se mișcă tot. Și mort și viu, un cerc  
la nesfârșit,  
Un joc din care suntem parte norocoasă;  
Un timp vedem, -atâta doar ni se permite-,  
Acel infim grăunte din veșnicia care  
ne e casă...

Și ne mișcăm în cerc și în elipsă,  
Călătorind în spații infinite  
Particule cu temporară conștiință;  
Apoi ne dăruim mișcării tănuite.

Ne hodinim în marea penitență  
Sub haina nopții adormite...  
*(Din volumul Ambasadorul Mahalelei)*

INDEPENDENȚA  
ROMÂNĂ  
*Independența  
prin Cultură*